

Boglutz Viktor

(Belényes, 1892 – Budapest, 1954, június 10.)
gyógyszerész, író

Az I. Világháborúban gyalogos katonaként harcolt és megsebesült Doberdónál.

1921-1925 között, lemondásáig az Okleveles Gyógyszerészek Országos Egyesületének ügyvezető titkára volt. Eközben az Egyesület lapjának - Gyógyszerészek Lapja – felelős szerkesztőjeként is dolgozott. Közéleti-szakírói munkássága alatt több sajtópere is volt.

1930-1938 között Városlődön, a Szent Antal gyógyszertárban volt személyi jogos gyógyszerész, majd 1938-1944 között az Anyaghivatalban dolgozott, 1944-től már osztályvezető –helyettesként. Csak 1940-ben adta át városlódi személyi jogát Kemény László gyógyszerésznek.

1944-ben megpályázta és elnyerte a tornaljai Nádor gyógyszertár személyes jogát (elődjét, Lissauer Emil zsidó származású gyógyszerészt 1944 október 16-án Pusztavámon a németek sok más értelmiségivel együtt agyonlőtték).

1947-1948-ban Mosonszentjánosban volt a Szentháromság gyógyszertár felelős vezetője, majd vélhetően 1950-ben, az államosítás kapcsán visszatért Városlődbe, a Szent Antal gyógyszertárba.

Ennek előzményeként Kemény Lászlótól 1944-ben zsidó származása miatt megvonták a személyi jogot, deportálták és nem tért vissza. A patikát egy Szűcs Béla nevű gyógyszerész vette át, aki 1945-ben elment. Ekkortól Kemény özvegye lett a haszonélvező és egy Fónagy Endre nevű gyógyszerész a bérlő és felelős vezető. Őt válthatta Boglutz Viktor.

Boglutz Viktor 1954-ben, 62 éves korában hunyt el Budapesten.

Első felesége (1925) Singer Boriska volt, akitől elvált. Második felesége Káldy Jolán.

Leszármazottai jelenleg is élnek.

Vergődő végeken című regénye 1938-ba jelent meg Szegeden az Árpád nyomádál.